

Neděle 16. po sv. Trojici

J 7,53 - 8,11

19.9.2021

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho, který byl, který je, který přijíti má.

Introit:

V onen den stanou jeho nohy na hoře Olivové, ležící na východ od Jeruzaléma.

Olivová hora se rozpoltí v půli od východu na západ velmi širokým údolím.

Polovina hory uhne k severu a polovina k jihu.

Píseň: 680

Čtení: Jer31, 31-34

Píseň: 154

Kázání: J 7,53-8,11

Všichni se vrátili do svých domovů. Ježíš však odešel na Olivovou horu. Nejprve si povíme, odkud že to všichni odešli. Všichni ti, kteří byli shromážděni kolem Ježíše a diskutovali s ním nebo o něm, odešli domů. Celých osm dní trávili spolu v chrámu svátky stánků. Konečně mohou opustit své provizorní přístřešky a jít si lehnout do svého domova, do své postele.

I Ježíš odchází. Možná, že nenalezl u lidí příbytek, který by se stal jeho domovem. Možná, že zůstal pod širým nebem. Ježíš byl sám. Možná, že Ježíš potřebuje svoji samotu, aby byl se svým Otcem v nebesích. Dovedeme i my svoji samotu strávit s našim Otcem v nebesích? Dovedeme se uzamknout do samoty s Bohem?

Potom na úsvitě zase přišel do chrámu, a všecken lid šel se k němu. A on posadiv se, učil je. Kde bychom jinde našli Ježíše než v chrámě? Kde bychom se s Ježíšem měli potkat než v kostele? Ježíš tvrdošijně trvá na svém. Dům mého Otce je mým domem. Kde jinde by měl být Ježíš přítomen než v kostele, i když tam má mnohdy horkou půdu pod nohama. Víme, co v předchozím vyprávění pojali farizeové i zákoníci za ideu. Chtějí Ježíše zlikvidovat.

Tato idea je stará, a přeci pořád aktuální až dodnes. Ježíše vytlačit z míst chrámů, kostelů někam na stranu dění shromážděného lidu, shromážděné církve.

I přivedli k němu zákoníci a farizeové ženu v cizoložství popadenou; a postavivše ji v prostředku. Zdá se, že se děj našeho vyprávění bude točit kolem ženy v cizoložství popadené. To se však zdá na první poslech. Zákoníkům a farizeům vůbec nejde o spravedlnost pro nešťastnici. Jde o to najít záminku, aby mohli Ježíše legálně zlikvidovat.

Když Ježíš dá za pravdu Mojžíšovu zákonu, zákoníci a farizeové mohou namítnout: Ježíši, pleteš se do věcí, které nejsou v tvé kompetenci. Zasahuješ do moci Říma a římského práva. Když Ježíš odmítne literu Tóry, naopak bude nazván tím, kdo se rouhá. Takové je třeba kmenovat, aby náhaza nepostihla další.

Ježíš pak skloniv se dolů, prstem psal na zemi. Jako by to Ježíše nezajímalo. A může nás trochu mrzet jeho nevšímavost k ženě i těm, kteří dychtivě čekají na jeho soud.

V centru dění stojí žena *v cizoložství popadená*. Jako by se Ježíš s ní solidarizoval. Jako by svým postojem ponížení se demonstroval solidaritu se ženou. Jako by sám Bůh svým prstem do prašné země psal novou cestu ke svobodě, nový zákon. Bůh píše svým prstem na desky zákona smlouvu s lidem izraelským. Bůh píše staronovou smlouvu prstem do našich srdcí.

Kdo z vás je bez hříchu, první hod' na ni kamenem! Zajisté víme, že jsme všichni vinni. Jsme hříšní. Všichni chceme rozsuzovat a posuzovat dobré a zlé. Všichni chceme jít ze stromu poznání, abychom byli jako Bůh. A tak se vytrácíme, když zazní Ježíšova otázka. Zahazujeme své kameny a trochu se studem odcházejíme.

A opět schýliv se, psal na zemi (tedy Ježíš).

Tak opravdu je všechno relativní? Nemáme soudit? Nebo je tu nějaké „ale“? Nevím, ale domnívám se, že v tomto příběhu vůbec neběží o to nesoudit nebo soudit. V našem příběhu jde o to, kdo může soudit hřích. Kdo může hřích nejen soudit, ale i odpouštět.

Je ve skutečnosti porušením zákona spáchaný hřích nebo je hříchem porušení smlouvy s Bohem, který nám nabízí svobodu? Svobodu těch, kteří byli vytrženi z otroctví hříchu?

A pozdvih se Ježíš a žádného neviděv, než ženu, řekl jí: Ženo, kde jsou ti, kteříš na tebe žalovali? Žádný-li tě neodsoudil? Jako by se Ježíš ujal vlády. Již ani nesedí, ani není skloněn, ale stojí. Najednou se dostává spolu s ženou doprostřed všeho dění. Ti, kdo žalovali, odešli. Ti, kdo nechali Ježíše uprostřed všeho dění jako svrchovaného Pána, který odpouští hříchy, zahlédli jeho slávu.

Na začátku našeho příběhu se zdálo, že vprostřed všeho dění stojí *v cizoložství popadená*. Jako by byl Ježíš odstrčen stranou všeho dění. Jako by najednou navrch měli ti, kteří usilují Ježíše zlikvidovat a odstranit ze scény.

Ježíš se ujímá moci, moci nad hříchem a jeho ničivými následky.

Aniž já tebe odsuzuji. Jdiž a nehřeš více. Abychom mohli znovu začít, abychom mohli vyjít, netáhnout za sebou staré harampádí hříchů, Ježíš nás neodsuzuje. Jako by nám všem Ježíš říkal: Jdi již, neotálej, jsou tu pro tebe nové počátky, nové nebe a nová země, staronová smlouva zapsaná v tvém srdci, která ti dá sílu, abys nehřešil. Jdi, jdi, již cesta ke svobodě v Kristu je volná.

Amen.

Píseň: 379

Poslání:

Kde jsou ti, kdo na tebe žalovali? Nikdo tě neodsoudil?
Ježíš jí řekl: Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš.

Požehnání:

Pokoj bratřím i láska a víra od Boha Otce a Pána Ježíše Krista.
Milost všem, kdo nepomíjející láskou milují našeho Pána Ježíše Krista.

Píseň: 685